

Sygn. akt II W 2092/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

w obecności oskarżyciela Romualda Kinalskiego z Komendy Miejskiej Policji w Płocku

po rozpoznaniu dnia 17.12.2015 roku sprawy przeciwko **A. S. (1) synowi R. i H. z domu W. urodzonemu (...)**
w P.

obwinionemu o to, że w dniu 15 lipca 2015r. ok. godz. 12.55 w P. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży 5 sztuk kawy D. o łącznej wartości 126,95 na szkodę (...) sp. z o.o. sp. k. J. ul. (...)

- tj. za wykroczenie z art. 119§1 kw

ORZEKA:

1. obwinionego **A. S. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 15 lipca 2015r. ok. godz. 12.55 w P. przy ul. (...) w sklepie (...)dokonał kradzieży 5 sztuk kawy D. o łącznej wartości 126,95 na szkodę (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w J. , co stanowi wykroczenie z art. 119§1 kw i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 15 (piętnastu) dni aresztu;

2. na podstawie art. 119§4 kw orzeka wobec obwinionego A. S. (1) obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego szkodę (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w J. kwoty 126,95 zł (sto dwadzieścia sześć złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) stanowiącej równowartość ukradzionego mienia;

3. zwalnia **A. S. (1)** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 2092/15

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lipca 2015 około godz. 12:55 A. S. (1) udał się do sklepu (...) w P. przy ul. (...). Z regału sklepowego wziął 2 sztuki kawy ziarnistej oraz 3 sztuki kawy mielonej D., po czym nie płacąc za towar, wyszedł ze sklepu.

Wartość towarów ustalono na łączną kwotę 126,95 zł, zaś pokrzywdzonym jest (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w J..

Obwiniony A. S. (1) był wielokrotnie karany, zarówno za przestępstwa jak i wykroczenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu wyjaśnienia obwinionego A. S. (1) (vide k. 14), zeznania świadka K. S. (1) (vide k. 6-7) oraz dokumenty zgromadzone w aktach sprawy (vide k. 16-18, 23-29).

Obwiniony A. S. (1) wprawdzie nie został zatrzymany na gorącym uczynku popełnienia kradzieży, jednak przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zgromadzone dowody w postaci wyjaśnień obwinionego oraz zeznań świadka nie budzą wątpliwości i jednocześnie wskazują, iż obwiniony dokonał zarzucanego mu czynu.

Wartość towarów ustalono na podstawie jednoznacznych i nie budzących zeznań K. S. (1).

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, nie znajdując żadnych przyczyn by je zakwestionować.

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

Zgodnie z treścią art. 119 § 1 kw, karze podlega ten, kto kradnie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia - co w chwili popełnienia zarzucanego czynu stanowiło 437,50 zł. Zachowanie sprawcy musi, zatem polegać na wyjęciu mienia spod władztwa innej osoby, najczęściej właściciela i taka też sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie.

W niniejszej sprawie A. S. (1) w dniu 15.07.2015r. wszedł do sklepu (...), prowadzonego przez (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w J., z zamiarem zabrania dla siebie towarów, następnie zabrał z regału 5 sztuk kawy D. o wartości 126,95 zł i wyszedł ze sklepu nie płacąc za nie. Towarów tych pokrzywdzony nie odzyskał, albowiem obwiniony nie został zatrzymany, a ponieważ wartość skradzionych rzeczy nie przekroczyła 1/4 minimalnego wynagrodzenia należało obwinionemu przypisać popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

Wymierzając obwinionemu karę, stosując się do treści art. 119 § 1 kw, Sąd miał do dyspozycji karę aresztu, karę ograniczenia wolności albo grzywnę. Po dogłębnej analizie okoliczności sprawy, warunków osobistych obwinionego, jego uprzedniej wielokrotnej karalności Sąd doszedł do przekonania, iż kara 15 dni aresztu będzie adekwatna do popełnionego wykroczenia. Obwiniony swoją postawą zaprezentował pełną ignorancję dla porządku prawnego. Był on wielokrotnie karany za kradzieże stanowiące wykroczenia, był również karany za przestępstwa. Postawa obwinionego daje przekonanie, że uczynił sobie stałe źródło dochodów z popełniania kradzieży i w rzeczywistości nie zamierza z tego procederu zrezygnować. Z tych względów kara orzeczona w tej sprawie musiała być surowa i kategorierna. Taką będzie tylko kara 15 dni aresztu.

Jednocześnie, Sąd mimo dyspozycji zawartej w art. 24 § 2 kw i wynikającego z niej obowiązku orzeczenia kary grzywny obok kary aresztu wymierzonej za popełnienie wykroczenia w celu uzyskania korzyści majątkowej, odstąpił od orzekania obok kary aresztu grzywny, uznając iż jej orzeczenie byłoby niecelowe, albowiem obwiniony nie ma stałej pracy. Tą możliwość Sąd jednak pozwała sobie pozostawić na przyszłość, celem ewentualnego stopniowania dolegliwości kar, gdyby zaszła konieczność ponownego osądzenia obwinionego za podobny czyn.

Sąd odstąpił od obciążania obwinionego kosztami postępowania, uznając, że ich egzekucja będzie bezskuteczna, orzekł jednak obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w J., skoro skradzionych towarów pokrzywdzony nie odzyskał.